

— Θα ἐδιδάβαινα ἀπὸ τὸν βάλτον, ἂν ἐγνώριζα τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ ἐπιλοχίας.

— Τὸν γνωρίζω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄθως. Δὲν εἶναι πλατύς, ἀλλ' εἶναι στερεός, διότι περᾶ ἐπάνω εἰς πασσάλους, καὶ, μ' ὀλίγην προφύλαξιν, φθάνομεν ἀσφαλῶς.

— Κάμε ὅπως σὲ διατάξῃ ὁ ἱππότης ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μῶγκ.

— ὦ! ὦ! τὰ βαρέλια εἶναι βαρέα, εἶπεν ὁ ἐπιλοχίας προσπαθίσας ν' ἀνασηκώσῃ τὸ ἔν.

— Ζυγίζουν τετρακοσίας λίτρας τὸ καθέν, ἂν περιέχουν ὅ,τι πρέπει νὰ περιέχουν· δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε;

— Ἐπάνω κάτω, εἶπεν ὁ ἄθως.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸν ἵππον καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Μῶγκ, μείνας μόνος μετὰ τὸν ἄθωνα, ἔδειξεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ὁμιλῇ εἰμὴ περὶ πραγμάτων ἄλλων, καί τοι ἐξετάζων μετὰ ἀδιαφορίαν τὸ ὑπόγειον. Ἐπειτα, ἀκούων τὰ πατήματα τῶν ἵππων·

— Σὲ ἀφίνω μετὰ τοὺς ἀνθρώπους σου, κύριε, εἶπε, καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὸ στρατόπεδον. Εἶσαι εἰς ἀσφάλειαν.

— Θα σ' ἐξαγαδῶ λοιπόν, μυλόρδ; ἠρώτησεν ὁ ἄθως.

— Τὸ εἶπαμεν, κύριε, καὶ μετὰ παλλὴν εὐχαρίστησιν. Ὁ Μῶγκ ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἄθωνα.

— Ἄ! μυλόρδ, ἂν ἤθελες!.. ἐμουρμούρισεν ὁ ἄθως.

— Σιωπῇ, κύριε, εἶπεν ὁ Μῶγκ, ἐσυμφωνήσαμεν νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου.

Καί, χαϊρετῆσας τὸν ἄθωνα, ἀνέβη, ἀπαντήσας εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος τοὺς καταβαίνοντας ἀνθρώπους του. Δὲν εἶχεν ἀκόμη προχωρήσει εἴκοσι βήματα ἐκτὸς τοῦ μοναστηρίου, ὅταν μικρὸν σφύριγμα, μακρυνὸν καὶ διαρκές, ἤκούσθη. Ὁ Μῶγκ ἀνῴρθησε τὰ αὐτιά, ἀλλὰ, μὴ βλέπων πλέον τίποτε καὶ μὴ ἀκούων πλέον τίποτε, ἠκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἐνθυμήθη τότε τὸν ἀλιέα, καὶ τὸν ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ὁ ἀλιεὺς ἔγεινεν ἄφαντος. Ἄν εἶχε παρατηρήσει ὅμως μετὰ περισσοτέραν προσοχὴν, θὰ ἔβλεπε τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον, σκυμμένον προῦμιτα, γλιστροῦντα ὡς ὄφιν εἰς τὰς πέτρας, καὶ ἀφανιζόμενον εἰς τὴν ὁμίχλην ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ βάλτου. Θα ἔβλεπεν ἐπίσης, ἂν ἐκύτταζε διὰ τῆς ὁμίχλης αὐτῆς, θέαμα ἱκανὸν νὰ ἐλκύσῃ ὅλην τὴν προσοχὴν του· τὰ κατάρτια δηλαδὴ τοῦ ἀλιευτικοῦ πλοικίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀλλάξει θέσιν, καὶ εὕρισκετο τότε πλησιέστερα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μῶγκ δὲν εἶδε τίποτε, καὶ, φρονῶν ὅτι δὲν εἶχε τι νὰ φοβηθῇ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἔρημον λιθόστρωτον ὁδὸν, τὴν φέρουσαν εἰς τὸ στρατόπεδον. Τότε ἡ αἰφνιδία ἔλλειψις τοῦ ἀλιεῦς τοῦ ἐφάνη παράξενος, καὶ ὑποψία πραγματικὴ ἄρχισε νὰ πολιορκῇ τὸν νοῦν του. Εἶχε θέσει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀθωνοῦ τὴν μόνην στρατιωτικὴν δύναμιν ἣτις ἠδύνατο νὰ τὸν προστατεύσῃ· εἶχε δὲ ὁλόκληρον μίλλιον νὰ περιπατήσῃ προτοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἡ ὁμίχλη ἠξῆανε μετὰ τοσαύτην πυκνότητα, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ κἀνεὶς τὰ πράγματα δέκα βήματα μακράν.

Τοῦ ἐφάνη τότε ὅτι ἤκουσε κρότον, ὡς κωπίου κτυποῦντος κωφὰ τὸν βάλτον εἰς τὰ δεξιὰ του.

— Τίς εἶ; ἐφώναζεν.

Ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἀπεκρίθη. Τότε ἐγέμισε τὸ πτόλιον, ἔβγαλε τὸ ξίφος καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, χωρὶς μολαταῦτα νὰ θελήσῃ νὰ προσκαλέσῃ τινὰ εἰς βοήθειαν. Ἡ πρόσκλησις αὕτη, τῆς ὁποίας δὲν ἔβλεπε προφανῶς τὴν ἀνάγκην, τοῦ ἐφαίνετο ἀναξία αὐτοῦ.
(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΛΔΕΡΩΝ

Ο ΑΥΛΙΚΟΣ.

Δ Ι Η Γ Η Μ Α.

Υπὸ 'Ε. Α. Βούλγαερ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

Ἰπὸ * * *

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α'.

Προλόγιος.

Τὸ τραγικὸν καὶ κωμικὸν ἐνταύτῳ τῆς αὐλικῆς ῥαδιοργάνου δρᾶμα, τοῦ ὁποίου πρῶτιστον θεάτρον ὑπῆρξεν ἡ Ἰσπανία ἀφοῦ τοῦ ἐδασίλευαν ἐκεῖ οἱ ἡγεμόνες τοῦ αὐσριακοῦ οἴκου, ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τελειότητος, κατὰ τὴν περιπλοκὴν τῶν ἐπεισοδίων καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς παραστάσεως, ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Γ'. Ὁ μονάρχης οὗτος, ἀνὴρ ἀσθενὴς, ῥαθυμὸς, δεισιδαίμων, κατέλιπε τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως εἰς χεῖρας τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης. Οὗτος δὲ πάλιν, πρῶτος, εὐπρόσιτος, ἐπιδεικτικὸς, καὶ μέχρις ἀναισχυντίας ἐκδοτός εἰς τὴν διαφθοράν, παρεχώρησε τὴν οὕτως ἀποκτηθεῖσαν ἐξουσίαν του εἰς τὸν Ροδερίκον Καλδερώνα, ἄνδρα ἀφανοῦς μὲν καταγωγῆς, εὐτολμον δὲ καὶ ἐπιτήδειον, εὐνοηθέντα καὶ προικισθέντα ἐπίσης ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν τύχην. Ἀλλ' ἂν καὶ σπάνια ἦσαν τὰ προτερήματά του ταῦτα, ὁ Καλδερών δὲν ἐχρεώσκει τόσον εἰς αὐτὰ τὴν τύχην του, ὅσον εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ θρησκευτικοῦ καταδωγμοῦ, τοῦ ὁποίου ἐδείχθη θιασώτης καὶ πρόμαχος. Ἰκανὰ ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης ἱστορίας, ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως εἶχαν ἀποφασίσει τὸν γενικὸν ὁστροκισμὸν τῶν Μανριόκων, τῶν ἀπογόνων δηλαδὴ τῶν μωαμεθανῶν Ἀράβων, ἀποτελούντων τότε τὴν πλουσιωτέραν, ἐνεργητικωτέραν καὶ βιομηχανικωτέραν μερίδα τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ.

— Προτιμῶ, ἔλεγεν ὁ δεισιδαίμων βασιλεὺς (καὶ τοὺς λόγους του, τοὺς τοὺς ἐπευφήμει μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἡ ἐκκλησία), προτιμῶ νὰ ἐρημώσω καλῆτερα τὸ βασίλειόν μου, παρὰ νὰ ὑποφέρω νὰ κατοικῇται ἀπὸ ἓνα μόνον τῶν ἀπίστων.

Τὴν ὁλοθρίαν ταύτην πολιτικὴν, ἣτις ἐστέρησε τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τοὺς πολυτιμωτέρους τῶν κατοίκων της, παρεδῆχθη ὁ δοῦξ τῆς Λέρμης μετὰ τὸν ζῆλον εὐσεβοῦς καθολικοῦ, ἐποφθαλμιῶντος τὸ ἀξίωμα τοῦ καρδινάλιου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀπῆλαυσεν. Ὁ Καλδερών ὅμως τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ τοσαύτην ὁρμὴν, δραστηριότητα, ἐπιμονὴν, καὶ μετὰ ταῦτα περὶ τὸ μῖσος οὐδερέκειαν καὶ ἀγχίνουαν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐκινεῖτο τόσον ἀπὸ θρησκευτικὴν μισαλλοδοσίαν, ὅσον ἀπὸ αἰσθημα προσωπικῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ εἰς τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἔργον ἀνένδοτος ζήλος διουργίας, θηρεύων τὴν πτώσιν τοῦ πρώτου τῶν εὐ-
του εἰλκυσε ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, νοουμένων τοῦ βασιλέως.
Φιλίππου· ὑπεστήριξε δὲ τοὺς ἀγῶνάς του ἡ φιλία,
ὅχι μόνον τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης, ἀλλὰ καὶ τοῦ
μοναχοῦ Λουδοβίκου Ἀλιάγα, περιφήμου Ἰησοῦτου
καὶ πνευματικοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἀναριθμήτους ζημίας καὶ συμφοράς ἐπροξένησεν ἡ
τοιαύτη βάρβαρος σταυροφορία, διότι καὶ τὰ βασι-
λικά εἰσοδήματα ἔφθειρε, καὶ τὰ τῶν πρώτων εὐγε-
νῶν ἡλάττωσεν ἐπαισθητῶς, ἀφοῦ ἔλειψαν οἱ καλ-
λιεργούντες τὰ κτήματα αὐτῶν φιλόπονοι καὶ εὐ-
φρεῖς Μαῦροι· ὅθεν καὶ ἠγέρθη γενικὸν καὶ ἀσπον-
δον μῖσος κατὰ τοῦ Καλδερώως. Ἀλλ' ἡ σπανία
ἐπιτηδεύσεως του, ἡ ἀκάματος δραστηριότης καὶ ἡ
περὶ τὰς βῆδουργίας ἀμίμητος ἱκανότης του, ὅχι
μόνον διετήρησαν, ἀλλὰ καὶ ἠῤῥησαν ἔτι μάλλον
τὴν δύναμίν του.

Ὁ βασιλεὺς, ἂν καὶ εὗρισκετο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς
ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἦτον εἰς ἄκρον φιλάσθενος, καὶ δὲν
εἶχεν ἐλπίδας μακροβιότητος. Ὁ Καλδερὼν λοιπόν,
ἐνῷ ἔχαιρεν ἤδη τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλεύοντος μο-
νάρχου, ἐπάσχιζε ν' ἀποκτήσῃ συγχρόνως τὴν φιλίαν
καὶ οἰκειότητα τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ στέμ-
ματος. Κατὰ τοῦτο δὲ, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐνεδίδεν
εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως· διότι φι-
λίππος ὁ Γ' ἐφοβήτο πολὺ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ υἱοῦ
του, ἥτις θὰ ἦτον τῷ ὄντι τὰ μέγιστα ἐπιφοβὸς ἂν
δὲν ἐστρέφετο πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν ἀσωτείαν.
Ἐνόμισε λοιπὸν φρόνιμον ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ ἔχῃ
πλησίον τοῦ υἱοῦ του ἄνδρα ἀφωσιωμένον εἰς αὐτὸν
τὸν ἴδιον· ἡ δὲ εὐσεβὴς του συνείδησις δὲν τὸν ἤλεγ-
χεν ἂν ὁ πιστὸς του οὗτος ἐσυμερίζετο, ὡς ἐλέγετο,
καὶ ἐνεθάρρυνεν ἰσως, τὰς κακὰς ὁρέξεις τοῦ βασιλό-
παιδος· διότι, ὅσον ὀλιγώτερον δημοτικὸς ἐρίνετο
οὗτος, τόσοι ἰσχυρότεροι ἦτον ὁ βασιλεὺς.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ἐσχηματίσθη σκευωρία
ἰσχυρά κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης καὶ τοῦ Ρόδε-
ρικού Καλδερώως εἰς μέρος ὅπου ὀλιγώτερον ἡδύ-
νατο νὰ προληφθῇ. Ὁ καρδιγάλιος δούξ, ἐπιθυμῶν
βεβαίως νὰ στερεώσῃ καὶ νὰ δικαιωνίσῃ τὴν ἐξουσίαν
του, διώρισε τὸν υἱὸν αὐτοῦ, δούκα τῆς Οὐζέδης,
εἰς θέσιν χορηγοῦσαν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα καὶ τὴν
εὐκολίαν νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν βασιλέα. Γοητευ-
θεὶς ὅμως ὁ νέος οὗτος ἀπὸ τὰ θελήγντρα τῆς ἐξου-
σίας, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ διαμίας ἀπὸ τὴν περι-
στασίαν ταύτην, καὶ συνέλαβε τὸν σκοπὸν νὰ δια-
δεχθῇ ζῶντα εἰσέτι τὸν πατέρα του. Τὴν ἐπιτυχίαν
τοῦ σκοποῦ τούτου ἔβλεπεν εὐκολον ἂν δὲν ἀντι-
παρετάττετο κατ' αὐτοῦ ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀγρυ-
πνία τοῦ Καλδερώως, τὸν ὁποῖον ἀπεστρέφετο ὡς
ἀντιζήλον, κατεργάσκει ὡς νεόπλουτον καὶ φοβεῖτο
ὡς ἐχθρόν.

Ἐφάσταν ταχέως εἰς γνῶσιν τοῦ Φιλίππου αἱ
μεταξὺ τῶν δύο τούτων φατριῶν ἔριδες· ἀλλὰ, κατὰ
τοὺς κανόνας τῆς ἰσπανικῆς του πολιτικῆς, ἀντὶ νὰ
τὰς κατευαῖσῃ, ἐφρόντισε πῶς νὰ ὠφεληθῇ, ἀντι-
παρετάττων τὴν μίαν κατὰ τῆς ἄλλης. Καὶ ὁ μὲν
Καλδερὼν, ἂν καὶ εἰς ἄκρον ἰσχυρὸς, δὲν ἐτόλμησε
νὰ ζητήσῃ ἀναφανδὸν τὴν καταστροφὴν τοῦ δουκὸς
τῆς Οὐζέδης· ὁ δὲ δούξ οὗτος, τολμυρότερος ὢν,
ἰσως δὲ καὶ ἀπλωέστερος, ἐμβῆκεν εἰς μυρίας βρ-

δουργίας, θηρεύων τὴν πτώσιν τοῦ πρώτου τῶν εὐ-
νοουμένων τοῦ βασιλέως.

Ἐπειδὴ ὁ Καλδερὼν ἐπεφορτίζετο μὲ συχνὰς ἀπο-
στολάς εἰς διάφορα μέρη, καὶ τελευταῖον συνέβη νὰ
μεταβῇ εἰς Πορτογαλίαν, ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης
ἤρεε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐλκύσῃ περισσότερον τὴν βασι-
λικὴν ἐμπιστοσύνην, ἐνῷ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ, ἐνασχο-
λούμενος ἰδίως εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ βασιλόπαιδος,
ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠλπίζε τὴν εἰς τὸ μέλλον στερέω-
σιν τῆς ἐξουσίας του, ἠναγκάζετο νὰ μὴ προσέχῃ,
καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ
βῆδουργίας τοῦ ἐχθροῦ του. Ἰσως μάλιστα αὕτη ἡ
ὑπεροχὴ τῆς ἱκανότητός του ἔκαμνε τὸν Καλδερώνα
νὰ περιφρονῇ τὰς σκευωρίας τοῦ δουκὸς, ὅστις, ἂν
καὶ δὲν ἦτον παντάπασιν ἀμειβόμενος αὐλικῆς ἐμπειρίας,
ἐφαίνετο πάντῃ ἀλλότριος τῶν χρεῶν ἐκείνων τοῦ
ὑπουργοῦ, εἰς τὰ ὅποια συνίσταντο καὶ ἡ φιλοδοξία
καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἄλλου.

Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάσταση τῶν κομμμάτων εἰς
τὴν αὐτὴν Φιλίππου τοῦ Γ', καθ' ὃν καιρὸν ἀρχίζει
ἡ παρῶσα ἱστορία εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Ρόδε-
ρικού Καλδερώως.

— Αὐτὸ δὲ πλέον δὲν ὑποφέρεται, εἶπεν ὁ Φηλιξ
Λεκάστρος, γέρον εὐγενῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ πονηρὰ
φυσιογνωμονία καὶ τὸ μικρὸν ἀνάστημα ἐμαρτύρουν
τὴν καθαρότητα τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἀρχαιότητα
τῆς καταγωγῆς.

— Σωστὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ πέντε
λεπτὰ περιμένω νὰ μὲ ἀκρασθῇ ἄνθρωπος, τοῦ
ὁποῖου ἄλλοτε τιμὴ θὰ ἦτον ἂν τὸν ἐπρόσταζα νὰ
προσκαλέσῃ τὸ ὄχημά μου, εἶπεν ὁ Διέγος Σαρμιέν-
τος Μενδόζας.

— Ἄν τοῦτο, ἄρχοντές μου, σὰς πειράξῃ τόσοι,
διατὶ ἔρχεσθε καθόλου; Νομίζω ὅτι ὁ κύριος Ρόδε-
ρικός δὲν ἔχει ποτὶς ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας σας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε μὲ θυμὸν εὐγενῆς
καὶ εὐειδῆς νέος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὀρμητικὸν καὶ εὐε-
ρέθιστον ἦθος ἐφανερώθη αἰφνης διὰ τῶν ὀργίλων
χειρονομιῶν καὶ κινήματων του, ἀσυνήθων ὅλως εἰς
τοὺς συμπολίτας του. Ὁ νέος οὗτος ποτὲ μὲν ἐπερι-
πάτει ἀσκόπως, μὲ μεγάλα καὶ ἄνισα βήματα, εἰς τὰ
διάφορα δωμάτια, ἀδιαφορῶν ἂν, διαβαίνων, ἐσπρο-
χνε πολλοὺς τῶν ἀγερώχων ἐκείνων εὐγενῶν συνομι-
λοῦντας, ἢ ἂν πολλὰ θυμῶδη βλέμματα ἐίλκυεν
ἐπάνω του· ποτὲ δὲ ἔστειλε διαμίας, ὕψους τοὺς
ὀφθαλμούς, ἐμυρμούριζεν, ἔστυε τὸ φόρεμά του,
ἐπαίξε μὲ τὸν ζωστήρα τοῦ ξίφους του· ἢ, στρεφά-
μενος ἀποτόμως πρὸς τοὺς εὐρισκόμενους πλησίον
του, ὅπου ἔβλεπε νὰ γίνωνται παρατηρήσεις περὶ
τῆς παραδόξου διαγωγῆς του, εἰς πολλὰς εὐγενεῖς
παρεῖας ἀνέβαζε τὸ αἶμα διὰ τοῦ βλοσυροῦ του βλέμ-
ματος, ἐμφαίνοντος δυσπιστίαν καὶ περιφρόνησιν συγ-
χρόνως. Εὐκολον δὲ ἦτον νὰ μαντεύσῃ ἕκαστος ὅτι ὁ
στρατιώτης οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν προπτεῖν, τὴν κενό-
δοξον, τὴν νέαν τέλος πάντων γενεάν, ἥτις ἀπὸ τὸ
παρὰμικρὸν συνεθίζει νὰ ἐξάπτεται, καὶ νὰ προκαλῇ
ἔριδας.

Ἰστούσων, ὁ νέος οὗτος εἶχεν εὐγενῆ καὶ μεγάλη
προτερήματα. Ξένος καὶ ἀγνωστος ὢν εἰς τὰς αὐλὰς,
μεγίστην φήμην εἶχεν ἀποκτήσει εἰς τὰ στρατόπεδα,
διὰ τὴν ἱπποτικὴν του γενναιότητα καὶ τὴν ἀληθῶς
ἀξιοθαύμαστον ἀνδρείαν του, ἥτις τὸν ἔκαμνεν ἐφα-

μύλλον τῶν εἰς τὰ δημόδη ἄσματα ὑμνουμένων παλαιῶν τῆς Ἰσπανίας ἡρώων. Ἦτον ἡὼς προαναγγέλλουσα μεσημβρίαν φλογερὰν καὶ ἐσπέραν ἐνδοξον. ὀνομάζετο ὁ ἄνδρεὺς οὗτος ἀξιωματικὸς Μαρτίνος φονσέκας· κατήγετο δὲ ἀπὸ παλαιὰν, ἀλλὰ πτωχεύσαν οἰκογένειαν, καὶ εἶχε μακρὰν τινα συγγένειαν μὲ τὸν δοῦκα τῆς Λέρμης. Κατὰ τὰς πρώτας τῆς νεότητός του ἡμέρας, ἐνομιζέτο κληρονόμος πλουσίου τινὸς ἐκ μητρὸς θείου του, καὶ, μὲ τὴν προσδοκίαν ταύτην, ἂν καὶ παιδίον ἀκόμη, τὸν ἐπροσκάλεσεν ὁ καρδινάλιος δοῦξ εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκεῖ ὅμως, ἡ τραχεῖα καὶ ἀπότομος παρρησία του προσέβαλε τόσον τὰς τυπικὰς, ὑποκρισίας τῆς αὐλῆς, δυσαρρεστήσασα πολλάκις καὶ εἰς πολλὰ τὸν προθυπουργόν, ὥστε ὁ παντοδύναμος οὗτος συγγενὴς του, παραιτήσας πᾶσαν περὶ προαγωγῆς αὐτοῦ εἰς Μαδρίτ ἰδέαν, ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ εὕρῃ εὐπρόσωπον ἀφορμὴν νὰ τὸν ἐξορίσῃ ἀπὸ τὴν αὐλήν. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὁ πλούσιος καὶ ἕως τότε ἄτεκνος θεὸς του, ἐλθὼν εἰς δεῦτερον γάμον, ἀπέκτησε κληρονόμον. Ἐπαυσε λοιπὸν πᾶσα ἀνάγκη περιποιήσεως τοῦ νέου Μαρτίνου, καὶ ἐστάλη αἰφνιδίως πρὸς αὐτὸν διαταγὴ νὰ μεταβῇ παρευθὺς εἰς τὸν στρατὸν τῶν μεθορίων. Ἐκεῖ, ἡ μὲν ἀνδρεία του τὸν ἔκαμε ταχέως νὰ διακριθῇ, ἡ δὲ τιμιότης τοῦ χαρακτῆρός του ἐγένετο πρόσκομμα εἰς τὴν προαγωγὴν του. Ἰκανὰ ἔτη παρήλθαν, καὶ, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα, ἔμεινεν ὀπίσω πολλὸν ἄλλων, ἀσυγκρίτως καὶ κατὰ τὸ γένος καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν κατωτέρων του. Πρὸ πολλῶν μηνῶν εἶχεν ἐλθεῖ εἰς Μαδρίτ, νὰ καθυποβάλῃ καὶ συστήσῃ τὰ δικαιώματά του εἰς τὴν κυβέρνησιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ τύχῃ τοῦ ποθομένου, ἦλθεν εἰς ῥῆξιν σοβαρὰν μὲ τὸν καρδινάλιον, καὶ διετάχθη ἀμέσως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐκεῖθεν, ἦλθε καὶ πάλιν εἰς Μαδρίτ, ἀλλὰ ταύτην τὴν φορὰν σκοπὸν δὲν εἶχεν οὔτε δικαιώματα νὰ ἐπικαλεσθῇ, οὔτε προεμβασμούς νὰ ζητήσῃ.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν παρὰ τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Γ', ὁ Μαρτίνος φονσέκας ἔπρεπεν εὐκόλως νὰ ὑψωθῇ εἰς μεγάλα ἀξιώματα. Ἀλλὰ, καθὼς εἶπαμεν, τὰ προτερήματά του δὲν ἦσαν οὔτε κολάκων, οὔτε ὑποκριτῶν προτερήματα· ὄθεν καὶ μεγάλως ἠπόρησαν ὅσοι, γνωρίζοντες τὸν χαρακτῆρά του, τὸν εἶδαν εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Ροδερίκου Καλδερώνης, κόμητος Ὀλίδα, μαρκησίου τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν, ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως, παρασίτου καὶ εὐνοουμένου τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ στέμματος.

— Διατί ἔρχεσθε καθόλου; ἐπανέλαβεν ὁ νέος ἀξιωματικός.

— Κύριε, ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην σοβαρότητα ὁ εὐγενὴς Πήλιξ Δεκάστρος, ἔρχομεν ὑποθέσεις μὲ τὸν κύριον Ροδερίκον. Ἄνδρες ὡς ἡμεῖς πρέπει νὰ λαμβάνωμεν μέρος εἰς τὰ πράγματα τοῦ Κράτους, ἀδιάφορον ἀπὸ ποῖον διεξάγονται.

— Ὅπερ ἐστὶ, πρέπει νὰ σύρεσθε γονυπετῶς, ζυποῦντες συντάξεις καὶ ὑπουργήματα, καὶ νὰ διεξάγετε τὰ πράγματα τοῦ Κράτους ἐμβάπτοντες εἰς τὰ κιβώτια αὐτοῦ τὰς χεῖρας.

— Κύριε! ... ἐψήθυσεν ὀργίλως ὁ Δεκάστρος, ἐνῶ αἱ χεῖρές του ἔπαζαν μὲ τὸν ζωστήρα τοῦ ξίφους του.

— Ἐντροπή! εἶπε περιφρονητικῶς ὁ νέος, γρέψων πρὸς αὐτὸν τοὺς ὄμους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἰνολίχθησαν τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας, καὶ ἔπαυσε πᾶσα ὁμιλία, παρουσιασθέντος τοῦ Ροδερίκου Καλδερώνης.

Ὁ τότε διάσημος οὗτος ἀνὴρ, ἀπὸ γραφῆος ἰδικιτέρου τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης, ὑψώθη εἰς τὸν βαθμὸν ὀνόματι μὲν γραμματέως ἢ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως, πράγματι δὲ κυριάρχου τῆς Ἰσπανίας. Τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου τῆς τύχης τέκνου ἡ γέννησις ἐκαλύπτετο ἀπὸ νέφη. Πολὺν καιρὸν ἐτήρησεν ἄκραν περὶ τούτου σιωπὴν· ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ἡ κοινὴ περιέργεια ἐπεχείρησε σπουδαίως ν' ἀνιχνεύσῃ τὴν καταγωγὴν του, ἐφάνη αἰφνιδίως ὅτι ἔκαμνε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ ἐκήρυξεν αὐθορμήτως ὅτι ὁ πατὴρ του ἦτον ἀπλοῦς στρατιώτης ἀπὸ τὸ Βαλκανίδι· ἐπροσκάλεσε μάλιστα εἰς Μαδρίτ τὸν θυγενὴ τοῦτον πατέρα, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κατάλυμα ἐντὸς τοῦ παλατιοῦ του. Ἡ τοιαύτη εἰλικρινὴς καὶ φρόνιμος διαγωγὴ ἀφώπλισε τὴν δυσμένειαν τῶν ἀνθρώπων, καθόσον ἀπέβλεπε τὸ γένος του· ἀλλ' ὅταν ὁ γέρον στρατιώτης ἀπέθανε, διεδόθη αἴφνης ἡ φήμη ὅτι, ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου του, ὡμολόγησε πῶς δὲν εἶχε καμμίαν συγγένειαν μὲ τὸν Καλδερώνα, ἀλλ' ἐγένετο ὄργανον ἀπάτης, χάριν τῆς ὁποίας ἀπήλαυσε κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν του μεγάλης περιθάλψεως· δὲν ἐγνώριζε δὲ πρὸς ποῖον σκοπὸν ὁ Καλδερών τὸν ἐτίμησεν ἄκοντα μὲ τίτλον ψευδοῦς συγγενείας. Τὸ διήγημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον πολλοὶ μὲν ὠνόμαζαν γελοῖον, τινὲς δὲ τὸ ἐπίστευαν, ἔδωκε χώραν εἰς ἄλλας ἀπορρητοτέρας φήμας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνδρὸς τούτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστρέφοντο τότε τῶν Ἰσπανῶν ὅλων τὰ βλέμματα. Ἰπετίθετο ὅτι εἶχεν ἄλλας αἰτίας, παρὰ τὴν αἰσχύνην δυσγενοῦς καταγωγῆς, εἰς τὸ νὰ κρύπτῃ τὸ ἀληθινὸν αὐτοῦ γένος καὶ ὄνομα. Καὶ ποῖαι ἄλλαι ἦσαν αἱ αἰτίαι αὗται, εἰμὴ ὁ φόβος τῆς ἀνακαλύψεως στυγεράς τιнос καὶ ἐγκληματικῆς πράξεως τῶν νεανικῶν του χρόνων, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων;

Ὅσοι ἰδίως ἐνησχολοῦντο παρατηροῦντες τὸ ἐξωτερικόν του, ἐβεβαίοναν ὅτι συχνάκις, κατὰ τὰς φαιδροτέρας στιγμὰς τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν θριάμβων του, τὰ ὀφρύδια αὐτοῦ κατεστέλλοντο αἰφνιδίως, ἡ φυσιογνωμία του μετεβάλλετο, καὶ μόλις, μετὰ δύσκολον καὶ καταφανῇ ἀγῶνα, ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν. Τὰς ὑπονοίας ταύτας ἐνίσχυε κατὰ τινα τρόπον καὶ ἡ περιφρόνησις αὐτοῦ πρὸς τὴν κοινὴν ἐκείνην εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἡθικὴν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ φαυλοὶ ἀναγκάζονται νὰ δεῖξουν κατὰ τὸ φαινόμενον, ὑποκρινόμενοι ἀρετὴν καὶ τιμιότητα. Ἐνίοτε ὅμως, ἀκτινὲς τινες αἰφνιδίας καὶ λαμπρᾶς μεγαλοψυχίας ἐκίνουν εἰς ἀπορίαν τοὺς περιέργους, καὶ ἐξέπλητταν τοὺς ἐξεταστὰς τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, παρουσιάζουσαι παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸν φιλόδοξον καὶ ἀσυνείδητον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τὴν ἐξουσίαν.

Ὅλοι κοινῶς ἀνεγνώριζαν τὴν εὐφυΐαν του· ἀλλ' ἡ εὐφυΐα αὕτη δὲν συνετέλει τὸ παραμικρὸν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος του· τὴν ἐμεταχειρίζετο μόνον εἰς τὸν νὰ ὑποσηρίζη, ὑπερασπίζη καὶ προάγῃ τὰ ἰδιαιτέρὰ του συμφέροντα, νὰ

ὑπερῆκε δὲ δυσκολίας, νὰ καταβάλλῃ ἐχθρούς, νὰ στρέφῃ ὅποιονδήποτε περίστασιν, ὅποιονδήποτε συμβάν, εἰς νέον μέσον ὑποστηρίξεως καὶ προόδου. Εὐγενής ἦ ὅχι, ἦτον φανερόν ὅτι κτύπησε νὰ λάβῃ ἐκλεκτὴν ἀνατροφὴν, καὶ οἱ πεπαιδευμένοι ἐξεθείζαν τὴν πολυμαθείαν του, καυχώμενοι εἰς τὴν προστασίαν του.

Τελευταῖον, ἂν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀκολασίαι τοῦ διεφθαρμένου βασιλόπαιδος, ἀποδιδόμενα κοινῶς εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ Καλδεῶνος, ηὔξαναν τὸ γενικὸν κατ' αὐτοῦ μῖσος, ἐξ ἄλλου μέρους ἡ ἐπιρροή του ἐπὶ τοῦ μέλλοντος βασιλείως, διακωλύουσα τὴν ἐξουσίαν του, ἐκατατρόμαζε τοὺς ἐχθρούς του. Τὰ τοιαῦτα μεγάλα τοῦ ἀνδρὸς τούτου πλεονεκτήματα ἐδίδαν εἰς πολλοὺς ἀφορμὴν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ διαδίδουν μυστικῶς ὅτι, πλησίον τῶν λοιπῶν ἐγκλημάτων του, δὲν ἦτον καὶ τῆς μαγείας αὐτῆς ἀμέτοχος. Ἀλλ' ἡ μαγεία εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεῖχεν ὁ ἐπιτήδειος οὗτος αὐλικὸς δὲν εἶχεν ἀνάγκην νεκρομαντείας· ἡ μαγεία αὕτη συνίστατο εἰς τὴν χρῆσιν ἐξόχου εὐφυΐας πρὸς ἰδιοτελεσάτους σκοποὺς, τέχνην ἐπιτυχάνουσαν θαυμασίως εἰς τὸ θέατρον τοῦ μεγάλου κόσμου, τοῦλάχιστον πρὸς καιρόν.

Μετὰ πολλῶν ἐβδομαδῶν ἀπουσίαν εἰς μυστικὴν τινα ἀποστολήν, εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐπιστρέψει εἰς Μιδρίτ· ἦτον δὲ αὕτη ἡ πρώτη μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ δημοσία ἀκρόασις, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν συναχθῇ οἱ πρῶτοι τῶν εὐγενῶν καὶ ἱπποτῶν τῆς Ἰσπανίας.

Τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο, ὅταν, μὲ ἥθος ἀγέρωχον, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον ὁ μαρκήσιος τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν, εὐρισκόμενος τότε εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας. Εἰς τὴν φυσικὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς του δὲν ἐκαταδέχετο νὰ προσθήσῃ τὸν περιττὸν στολισμὸν τῶν ἐνδυμάτων. Ἀπλούστατοι καὶ ἀπὸ μαῦρον ὕφασμα ἦσαν καὶ ὁ μανδύας καὶ ὁ ὑπενδύτης του, χωρὶς νὰ λάμπουν ἐπ' αὐτῶν οἱ πολύτιμοι ἐκεῖνοι λίθοι, οἱ ἀποτελοῦντες τότε τὰ διακριτικὰ τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν σημεῖα. Ἡ κόμη του, λαμπρὰ καὶ στίλβουσα ὡς κόρακος πτέρυξ, ἐστρέφετο βαστρύχῃδον ὀπίσθεν τοῦ μεγάλου καὶ ἡγεμονικοῦ τοῦ μετώπου, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς μιᾶς μόνης ρυτίδος μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, ἦτον ὅχι μόνον λευκόν, ἀλλὰ καὶ λεῖον, ὡς μάργαρον. Εὐμήκειες καὶ κανονικοὶ ἦσαν οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του· τὸ δὲ βαθύ ἐλαϊόχρουν τῆς σαρκὸς, ὡρὸν ἐφαίνετο καὶ καθαρόν πλησίον τοῦ στιλπνοῦ μέλανος τοῦ μύστακος καὶ τοῦ ὀξυτενοῦς τοῦ πώγωνος. Ἡ εὐκαμψία τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ὑψηλοῦ, ἀλλὰ νευρώδους τοῦ σώματος, τὸν ἐδείχνε νεώτερον τῆς ἀληθινῆς του ἡλικίας· καὶ, ἂν ἐλειπεν ἡ ἀγερωγία καὶ ἡ αὐθάδεια τῆς παραστάσεως, αἵτινες σπανίως συνοδεύουν τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν, ὁ Καλδεῶν θὰ ἐνομιζέτο εἰς τῶν πρῶτων μεγιστάνων τῆς Εὐρώπης, καὶ ὁ μεγαλοπρεπέστερος τῶν ἐκεῖ συνηγμένων. Ἦτον ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα ἀνδρῶν, οἵτινες φαίνονται προσδιωρισμένοι τὸ μὲν τῶν φύλων νὰ διοικούν, τὸ δὲ νὰ γοητεύουν. Ἀλλ' ὅστις ἐξέταζε βαθύτερον τὴν μορφήν του, καὶ ἐβλεπε τὴν ἀνησυχίαν τοῦ λαμπροῦ τοῦ βλέμματος, τὴν συνεχῆ κίνησιν τοῦ ἀνωτέρου χεῖλους του, καὶ ἀπότομόν τινα τραχύτητα εἰς τὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνὴν του, θὰ

ἐπέθετο ὅτι τὰ μεγαλεῖα, πλησίον τῆς ὑψηλοφροσύνης, ἔχουν καὶ τὰς ὑποφίας των. Οἱ θεαταὶ ἐβλεπαν τὸν κυνηγὸν εἰς τὰ ὕψη· ὁ κυνηγὸς ἐβλεπεν εἰς τοὺς πόδας του τὴν ἄβυσσον, καὶ μὲ δυσκολίαν ἀνέπνεε τὸν ἐπάνω αὐτοῦ ἀέρα.

Οἱ αὐλικοὶ ἐπλησίαζαν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς τὸν μαρκήσιον, ὅστις τοὺς ὑπεδέχετο μὲ διαφέρουσιν ἑκάστον φιλοφροσύνην. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς πολλοὺς ἦτον ἀπότομος, ξηρὸς, πικρὸς· πρὸς δὲ τοὺς μεγάλους, εὐλαβὴς καὶ περιποιητικὸς, φυλάττων ὅμως ἀνδρικὴν τινα χάριν εἰς τὴν συμπεριφορὰν, ἥτις καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τῆς δουλοπρεπείας ἐξηγένηζεν. Ἐνῷ, φέρ' εἰπεῖν, ἔκυπτε τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ Μεδίνα ἢ τοῦ Γουζμάν, ἀνεπαίσθητος εἰρωνεῖα ἐφανερώνετο εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματός του, ἥτις ἐτήμαινεν ὅτι ἐπροσκύνει μὲν ἡ πολιτικὴ, ἐπεριφρόνει δὲ ἡ καρδιά. Πρὸς δύο ἢ τρεῖς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἢ προσωπικῶς ἠγάπα ἢ εἰλικρινῶς ἐσέβετο, ἐφέρετο μὲ οικειότητά, ἀλλὰ καὶ μὲ συντομίαν, εἰς τὴν ὁμιλίαν του· πρὸς ἐκεῖνους τέλος πάντων τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀφορμὴν νὰ μισῇ ἢ νὰ φοβῇται, τοὺς φανεροὺς δηλαδὴ ἢ τοὺς κρυφοὺς ἐχθρούς του, ἐδείχνε μεγαλητέραν ἀκόμη εἰλικρίνειαν, μεταχειριζόμενος θωπευτικὴν γλυκύτητα εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τοὺς τρόπους του.

Μακρὰν τοῦ πλήθους, μὲ χεῖρας σταυρωμένας, καὶ μὲ πρόσωπον ἐμφαίνον θαυμασμὸν πολλὸν ἐνωμένον μὲ περιέργειάν τινα καὶ μὲ ὀλίγην περιφρόνησιν, ὁ Μαρτίνος Φονσέκας ἐκύτταζεν ἀτενῶς τὸν μεγαλόδυναμον ὑπουργόν.

— Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐβοήθησα ἄλλοτε, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Συνετέλεσα εἰς τὸν πρῶτον προδιδασμόν του· καὶ σήμερον εἶμαι ἱκέτης του! Ὡ! μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἐγὼ, ὅστις ποτὲ δὲν ἦρα εἰλικρίνειαν ἢ εὐγνωμοσύνην εἰς τὰ στρατόπεδα, ἐρχομαι ζητῶν τὰς σπανίας ταύτας ἀρετὰς εἰς τὴν αὐλήν! Παράδοξα αὐτόματα εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι!

ὑπεδέχετο ὁ Καλδεῶν μὲ μειδιῶντα χεῖλη τὸν Διέγον Σαρμιέντον Μενδόζαν, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντίκρουσαν τυχαίως τὸ ὄραϊον τοῦ Φονσέκα πρόσωπον. Τὸ αἶμα ἀνέβη εὐθὺς εἰς τὸ μέτωπόν του· ὑπεσχέθη ταχέως εἰς τὸν Διέγον ὅλα ὅσα τοῦ ἐζήτησε, καὶ, στραφείς εἰς τὰ ὀπίσω καὶ διασχίσας τὸ πλῆθος, ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον του δωμάτιον. Ἡ ἀκρόασις διεκόπη.

Ἐνῷ ὁ Φονσέκας, ὅς τις ἐφθασε νὰ ἐλκύσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ θεώρῃ ὡς ἀπαίσιον οἰωνὸν τὴν αἰφνιδίαν του ἀναχώρησιν, ἐσρέφετο βραδέως νὰ φύγῃ μὲ τοὺς λοιποὺς, νεανίας τις, ἀπλῶς ἐνδεδυμένος, τὸν ἤγγισεν εἰς τοὺς ὦμους.

— Εἶσαι ὁ κύριος Μαρτίνος Φονσέκας;

— Ὁ ἴδιος.

— Ἀκολούθει με, ἂν ὀρίξης, εἰς τοῦ κυρίου μου Ροδερίκου Καλδεῶνος.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Φονσέκα ἐφαιδρύνθη· ὑπήκουσεν ἀμέσως, καὶ, μετὰ μίαν στιγμὴν, εὐρέθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σηϊάνου τούτου τῆς Ἰσπανίας.

(Ἀκολουθεῖ.)